

El Camp de la Bota, els meus records

El Camp de la Bota o El Campiri, trenta anys després

Corrien els anys setanta, i un familiar em va dir al que des d'aleshores seria el meu barri, el Camp de la Bota o, com també li dèiem, el Campiri. Era un indret ple de barraques humitejades per una platja sempre bruta, al costat d'una riera que hi desembocava. Els nens aprofitàvem la nit per banyar-nos en pilotes, sense cap eslip, tal com vam venir al món.

Les barraques del Campiri i les de Pequín pertanyien a una estructura social que segurament va crear el franquisme per allunyar-nos de la ciutat. Algunes eren de maons, ciment i calç. D'altres simplement de fusta, que els que hi vivien procuraven aconseguir. Semblava no haver-hi ajuntament, tot i que pertanyíem a Sant Adrià de Besòs,

i era així com cadascú edificava on li convenia.

El barri no tenia escola municipal, però el pare Botey i alguns religiosos en van fer una a les Quatre Torres, un lloc que semblava un castell. Així va ser com alguns nens van anar per primera vegada a classe.

Entre Pequín i el Campiri hi havia una mena de far que custodiaven uns guàrdies civils que, quan veien arribar els cotxes carregats de gènere robat, es treien l'uniforme i es transformaven en compradors. Gairebé era sempre roba. Allò semblaven les rebaixes de gener. En el fons ells també tenien dret a subsistir perquè amb el trist sou que els devia donar el *Caudillo* poca cosa podien fer.

Entre el far i les primeres barraques hi havia un safareig on donava gust seure sobre alguna pica i escoltar el que par-

laven les xavales i les mares. Era com el Parlament del barri en qüestió de coses del cor.

La via ferroviària ens separava de la ciutat, dels barris del Besòs i del Poble Nou. Així i tot, seguint la platja es creuava un abocador on llençaven la runa de les fàbriques i s'arribava al Poblenou. Més d'una vegada els meus germans i jo vam carregar ferralla d'aquell abocador per vendre-la després.

Gent humil

El Campiri era la barriada dels més desgraciats de la Barcelona d'aleshores. El que tenia la parada de pipes i regalèssia era un estrany personatge que coixejava d'una cama; alguna vegada li demanàvem alguna llatinadura i marxàvem corrents, ja que sabíem que no ens podia agafar. També venia cigarrets d'un en un als *choros* (joves delinqüents), com ara el Julián, el Lobato, el Sevi, el Gabardina, el Cuco, etc. També els venia uns daus de grifa premsada que, segons ells, era glòria.

Al barri tothom es coneixia i, llevat d'alguna o altra baralla esporàdica, ens portàvem bé. La gent era solidària; s'ajudaven els uns als altres i es protegien de la policia.

A l'altra banda quedava un barri de poques cases, la Catalana, on devien viure unes 200 persones. Tot i que érem de veïns, es notava una manera lleugerament diferent en la concepció de la vida i de la societat en general. On anàvem, si volíem trobar un lloc amb millors condicions i qualitat de vida, era al centre de Sant Adrià. Només havíem de passar pel pont de la via del tren, dels mateixos metres d'amplada que feia el riu.

Els del Campiri érem uns humiliats i oblidats de la Barcelona dels anys setan-

ta. Així ens consideraven, ben al contrari del que realment pensàvem nosaltres. El concepte que la gent de fora tenia del nostre barri era horrorós. Els taxis no volien entrar, a tot estirar et deixaven al costat de les cotxeres dels autobusos,¹ situada prop de la via. Estàvem entre un abocador, clavegueres que desembocaven directament a la platja –i on ningú no investigava si hi havia residus tòxics–, una central elèctrica i una via del tren a la qual els nens tenien prohibit acostar-se.

Bona part dels que hi vivien havia estat abans al Somorrostro, un barri que no vaig arribar a conèixer.²

Se'm fa un nus a la gola quan recordo el meu barri. Que bonic era rondar per la platja quan un es trobava esgotat. Simplement calia despullar-se i llençar-se a l'aigua, malgrat que es trobés en pèssimes condicions de salubritat. Sempre teníem a mà les dutxes que els religiosos havien aconseguit que ens possessin al costat del safareig de les dones.

La gent no s'hi sentia marginada, ni crec que sabessin el significat d'aquesta paraula. Separats de la ciutat per les vies del tren i cara al mar, ens sentíem totalment lliures. La policia no gosava entrar-hi perquè ens tractaven com si fóssim un barri sense llei i, si no hi havia una ordre de dalt, no hi venien. D'aquest barri van sortir alguns dels delinqüents més famosos de Barcelona.

El meu record del Camp de la Bota és el nen d'*El llibre de la selva*. No teníem res però, al mateix temps, ho teníem tot perquè ens teníem a nosaltres. Els prejudicis socials no ens preocupaven, com tampoc els policials.

JUAN JOSÉ MORENO CUENCA

DIBUIX: ANDREU MITJANS